

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **T. N.**, nar. ..., bytem P. 6 – V., T. 807/7, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2016, čj. KUKHK-10752/DS/2016/GL,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 9. 2015, čj. MMHK/19778/2015, zn. P/2605/2015/OS1/Pach, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval v průběhu správního řízení zjištěné skutečnosti. Uvedl, že žalobce byl uznán vinným z porušení

ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu (*řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3.500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h*). Svým jednáním se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona (*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více*). Tohoto přestupku se žalobce dopustil dne 27. 7. 2015 v 21:40 hodin na silnici I. třídy č. 37 u odbočky na obec Vysoká nad Labem, kdy bylo předepsaným způsobem zastaveno osobní motorové vozidlo zn. Audi A7, černé barvy, registrační značky ..., kterému byla měřicím zařízením PolCam v úseku, kde je mimo obec povolena nejvyšší rychlost 90 km/h, naměřena rychlost 122 km/h po odečtu tolerance $\pm 3\%$. Tím řidič vozidla Audi překročil dovolenou rychlost o 32 km/h. Při kontrole byl v řidiči zjištěn žalobce. Provedenou lustrací v evidenci řidičů zakročující policistka zjistila, že se řidič dopustil stejného přestupku opakovaně v průběhu dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, a to dne 15. 8. 2014. Na místě bylo sepsáno oznámení přestupku s uvedením skutkové podstaty, které si řidič přečetl, nevyužil však možnosti se k přestupku písemně vyjádřit. Vzhledem k tomu, že nebylo možno přestupek projednat na místě, byl oznámen Magistrátu města Hradec Králové k projednání ve správním řízení.

Dále žalovaný uvedl, že zjištěné skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu považuje za prokázané, neboť to, že žalobce překročil rychlost jízdy mimo obec minimálně o 32 km/h, bylo řádně zadokumentováno – oznámení přestupku Policií ČR (spis – list č. 1 až 5), včetně videozáznamu (spis – list č. 5), a protokol o ústním jednání ze dne 22. 9. 2015 (spis – list č. 17 až 18), předmětné vozidlo bylo zastaveno a totožnost řidiče (žalobce) byla ověřena dle OP č. ... a dle ŘP č. ... Žalovaný konstatoval, že žalobce, resp. jeho zástupce, neuvedl žádné konkrétní odvolací důvody, i když byl správním orgánem I. stupně vyzván písemností ze dne 14. 12. 2015 k jejich doplnění v souladu s ustanovením § 82 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

K požadavku žalobce, resp. jeho zástupce, aby ho odvolací orgán poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, žalovaný informoval žalobce v rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu, kdo je v předmětné věci oprávněnou úřední osobou.

K výši a druhu sankce žalovaný uvedl, že byla uložena v souladu s ustanovením § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. e) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu. Za předmětný přestupek lze uložit pokutu od 2.500,- do 5.000,- Kč a zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců. Žalobci byla uložena sankce - pokuta ve výši 3.000,- Kč, tedy v dolní polovině zákonného rozpětí spáchaného přestupku, a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců, tedy v dolní polovině zákonného rozpětí spáchaného přestupku. Žalovaný se ztotožnil s uloženou sankcí orgánem I. stupně. Uvedl, že při ukládání druhu sankce a její výměry bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, které je zřejmé ze spisového materiálu a z odůvodnění rozhodnutí orgánu

I. stupně. Uložená sankce odpovídá porušení povinností řidiče stanovených právními předpisy ze strany žalobce. Ten spáchal přestupek aktivním jednáním, k jehož spáchání použil technický prostředek - motorové vozidlo, s nímž překročil dovolenou rychlost. Objektem přestupku je právem chráněný zájem, který byl spácháním přestupku porušen. Žalovaný zdůraznil nebezpečnost jednání žalobce, který porušil právní předpisy tím, že překročil dovolenou rychlost s vozidlem mimo obec. Jedná se o nepřímý úmysl, neboť s ohledem na výše uvedené věděl, že svým jednáním může ohrožit zájem chráněný zákonem (zde překročení maximální povolené rychlosti vozidla), a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Na druh a výměru sankce má dle žalovaného dále vliv, zda jde o osobu dosud za přestupek nepostíženou nebo příslušnému správnímu úřadu pro časté opakování uvedených protiprávních jednání (recidiva) známou. Správní orgán proto přihlédl i k osobě žalobce.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Žalobce předně uvedl, že již ve správním řízení namítl, že měření rychlosti bylo zjevně provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť ověření tohoto měřicího zařízení proběhlo 13. 11. 2014 a měření samotné proběhlo 27. 7. 2015. Dle jeho názoru je možné bezpečně předpokládat, že vozidlo bylo tzv. přezuto na letní pláště. Při změně kol automobilu však dochází k rozkalibrování měřicího zařízení, a to kvůli jinému obvodu kol, stejně jako možnému škodlivému zásahu do počítadla impulsů, ke kterému může během výměny kol dojít. V žalobě namítl, že správní orgán odmítl provést jím navrhované dokazování s tím, že je mu z úřední činnosti známa skutečnost, že proškolení policisté provádějí pravidelné prohlídky technického stavu pneumatik po jejich předepsané výměně, že předmětná prohlídka byla provedena dle instrukcí návodu provozních podmínek čl. 4 a že záznamy o těchto kontrolách jsou k nahlédnutí u příslušného oddělení Policie ČR, které měřící zařízení provozuje jako součást policejního vozidla. K tomu žalobce namítl, že správní orgán svým postupem zkrátil žalobce na jeho procesních právech, neboť použil jako základ svého rozhodnutí podklady, se kterými neumožnil žalobci se seznámit a k těmto se vyjádřit, když nebyly obsahem správního spisu. Jedná se o skutečnost týkající se pravidelných prohlídek, o které žalobce nemohl předvídat, že ji správní orgán užije při svém rozhodování, a proto měl správní orgán žalobce s touto skutečností před vydáním rozhodnutí seznámit. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 5. 5. 2010, čj. 7 As 31/2010-94. Dle názoru žalobce je nepřipustným postup správního orgánu, který vypořádal námitku žalobce na základě listiny (záznamu o údajné kalibraci), kterou však neučinil součástí správního spisu, a to přesto, že žalobce navrhoval její provedení k důkazu. Za absurdní označil argument správního orgánu, kterým odkázal žalobce na seznámení se s touto listinou u příslušného oddělení policie. Dle žalobce správní orgán rovněž neoprávněně odmítl provést navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů, když mohl vnést do případu světlo ohledně otázky, zda (případně kdy a jakým způsobem) došlo ke kalibraci měřicího vozidla.

Žalobce dále namítl, že se o tvrzenou recidivu nejedná, neboť dne 15. 8. 2014 nespáchal přestupek právní kvalifikace dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona

o silničním provozu, ale toliko dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. V jeho evidenční kartě řidiče je uvedeno, že mu byla naměřena rychlost ve výši 161 km/h v úseku, kde byla povolena maximální rychlost ve výši 130 km/h. Tato hodnota je tzv. „hrubá“ změřená rychlost před předepsaným odpočtem 3 % z naměřené rychlosti. Po odečtu tedy žalobce nespáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, ale toliko dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Namítl i to, že správní orgán mu v rámci sdělení obvinění nesdělil, na základě jakého přestupku je dovozována jeho recidiva, čímž jej zkrátil na jeho právu na obhajobu.

Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí prvního stupně pro jeho nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti, když z výroku se podává, že je tímto rozhodnutím viněn z toho „že se dopustil přestupku úmyslně / z nedbalosti“. Z výroku tedy není zřejmé, jakou formu zavinění vzal správní orgán za zjištěnou. To je dle žalobce v rozporu s právem, když z § 77 zákona o přestupcích vyplývá, že forma zavinění je obligatorní náležitostí výroku, a současně v rozporu s § 3 správního řádu, tedy že nebyl zjištěn skutkový stav v dostatečném rozsahu. Pokud přitom správní orgán nezjistil konkrétní formu zavinění, nezjistil jeden z obligatorních znaků přestupku, a to subjektivní stránku jeho skutkové podstaty (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s § 4 téhož zákona). Ani v odůvodnění rozhodnutí se pak neobjevují žádné bližší informace o formě zavinění, kterou vzal správní orgán za zjištěnou. V odůvodnění absentují jakékoliv právně kvalifikační úvahy ohledně zavinění. Je tedy rovněž nutné konstatovat nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť konkrétní forma zavinění musí být (dojde-li správní orgán k závěru, že zavinění je dáno) řádně (tj. přezkoumatelně) odůvodněna. K tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu.

Žalobce dále namítl, že ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně nebylo uvedeno, že „s odsouzením z přestupku“ je spojen též bodový postih. To je dle názoru žalobce rovněž v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též (...) druh a výměru sankce“. Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přímo navázán na právní moc rozhodnutí správního orgánu o přestupku, a proto je, dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, trestem, tedy sankcí za přestupek. Z toho žalobce dovodil, že výrok rozhodnutí prvního stupně o vině z „bodovaného“ přestupku musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle silničního zákona, neboť se jedná o druh sankce, který je za přestupek ukládán. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69.

Pokud jde o sankci, žalobce namítl, že mu byl zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uložen v rozporu se zákonem, neboť dle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích může být pachateli přestupku zakázána pouze ta činnost, kterou se dopustil přestupku, nebo pokud v souvislosti s touto činností spáchal přestupek. V intencích případu žalobce je činností, kterou lze za spáchání předmětného přestupku zakázat, řízení motorového vozidla. Žalobce však zastává názor, že touto činností je pouze řízení motorových vozidel skupiny B, neboť právě při řízení motorového vozidla skupiny B měl žalobce spáchat údajný přestupek. Podle žalobce obecně platí, přestupek spáchaný řízením nebo při řízení motorového vozidla určité skupiny je možné uložit jen v rozsahu té skupiny motorových vozidel, do které patřilo motorové vozidlo, které pachatel při páčání přestupku použil.

Jako jednu z nejzávažnějších vad odůvodnění sankce spatřuje žalobce v rozpornosti výroku a odůvodnění rozhodnutí, když ve výroku se podává, že je žalobci ukládána pokuta ve výši 3.000,- Kč, zatímco z odůvodnění se podává, že „vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy správní orgán uložil sankci pokuty ve výši 5.000,- Kč“. Obdobného pochybení se správní orgán dopustil i v tom, že uvedl, že za daný přestupek lze „uložit sankci pokuty od 2.500,- Kč do 5.000,- Kč, společně se zákazem řízení motorových vozidel od 6 měsíců do 12 měsíců“, avšak z výroku se podává, že zákaz činnosti byl žalobci uložen na dobu 2 měsíců. Výrok je tedy opět v rozporu s odůvodněním. Správní orgán se rovněž dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když v neprospěch žalobce hodnotil skutečnost, že se přestupku shodné právní kvalifikace dopustil necelý rok předtím. K této skutečnosti správní orgán nebyl dle názoru žalobce oprávněn, neboť tato byla zohledněna již v rámci aplikace ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu výjimečným uložením zákazu činnosti za tento přestupek. Dále dle žalobce správní orgán při správní úvaze o výměře sankce neuvážil všechna předepsaná kritéria dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, jmenovitě např. míru zavinění, způsob spáchání, etc. K tomu se žalobce odkázal na rozsudky NSS ze dne 13. 3. 2008 čj. 5 As 51/2007-10, ze dne 13. 12. 2004, čj. 7 As 43/2004-51 a ze dne 4. 9. 2003, čj. 6 A 94/2002-40. Rovněž samotná výměra sankce je dle žalobce nepřezkoumatelná, neboť z úvah správního orgánu nelze žádným způsobem zjistit, proč považoval právě takto vyměřenou sankci za adekvátní. K tomu poukázal na rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541. Z odůvodnění jeho rozhodnutí tak nelze zjistit, proč správní orgán uložil pokutu ve výši právě 3.000,- Kč a zákaz činnosti v délce 2 měsíců. Žalobce přitom měl překročit spodní limit dané skutkové podstaty toliko o 2 km/h, lze tedy usuzovat na velmi nízkou závažnost takového přestupku a bylo by na místě uložit sankci na samé spodní hranici zákonné sazby.

Dále žalobce namítl, že úvahy správního orgánu o naplnění materiální stránky přestupku jsou nedostatečné. Judikatura NSS dovodila, že v každém jednotlivém případě je nutné zabývat se při zkoumání naplnění materiální stránky přestupku okolnostmi daného případu, resp. nelze paušálně dovozovat, že např. při překročení nejvyšší dovolené rychlosti o méně jak 5 km/h materiální stránka přestupku naplněna nebude, a naopak, že při překročení této pomyslné hranice, k naplnění dojde. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 104/2008-45. Proto označil rozhodnutí orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů co do naplnění materiální stránky přestupku, kdy správní orgán zastal formalistický pohled na věc, který však je v rozporu s právním státem, jak jej chápe vrcholný orgán správního soudnictví, tedy (kromě Ústavního soudu) nejvyšší autorita kontrolující výkon veřejné správy.

Žalobce namítl i to, že ač jeho zástupce v odvolání výslovně žalovaného požádal o poučení, kdo bude ve věci rozhodovat, žalovaný této žádosti v rozporu s ustanovením § 15 odst. 4 správního řádu nevyhověl. Tato procesní vada přitom měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce (resp. jeho zástupce) zcela legitimně očekával, že mu požadované informace budou poskytnuty před vydáním napadeného rozhodnutí, a zcela pochopitelně vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání na okamžik poskytnutí těchto informací. V důsledku toho byl zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení, neboť se zcela legitimně hodlal vyjádřit až po poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách,

neboť chtěl nejdříve zvážit podání námítky podjatosti vůči nim. Napadené rozhodnutí tak pro něj bylo tzv. překvapivým rozhodnutím, neboť zcela legitimně očekával, že před vydáním napadeného rozhodnutí bude žalovaným vyrozuměn o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou v jeho věci. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. K námitce týkající se výsledku policistů uvedl, že v dané věci bylo zavinění žalobce řádně zadokumentováno a z důkazů založených ve spisovém materiálu o něm nebylo pochyb, proto byl výslech policistů shledán jako nadbytečný. Pokud měl žalobce pochybnosti o prokázání skutkového stavu spočívajícího v předmětném přestupkovém jednání, mohl své námítky uplatnit v rámci odvolacího řízení. V rámci odvolacího řízení však žádné konkrétní odvolací důvody neuvedl, a to ani poté, když byl správním orgánem I. stupně vyzván k jejich doplnění. S námitkami, které obdržel správní orgán I. stupně během řízení, se vypořádal v rámci odůvodnění svého rozhodnutí. K námitce týkající se zavinění žalovaný připomněl, že novela zákona o přestupcích účinná ke dni 1. 10. 2015, která přinesla povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění, dopadá na řízení o přestupku zahájená po tomto datu. V ustanovení § 11 zákona o přestupcích jsou stanoveny typy sankcí a z tohoto ustanovení je zcela zřejmé, že bodové ohodnocení za přestupek není sankcí, která se uvádí ve výroku rozhodnutí. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

Jednání před soudem se za stranu žalující nikdo nezúčastnil.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyjádření k žalobě a setrvala na v nich uvedených argumentech a procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."), a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie ČR, oznámil žalobci písemností ze dne 20. 8. 2015 zahájení řízení a předvolal jej k ústnímu jednání na den 22. 9. 2015 (doručeno 26. 8. 2015). V uvedený den proběhlo ústní jednání za přítomnosti zástupce žalobce. Ten k věci uvedl, že je přesvědčen o tom, že změřená rychlost vozidla byla v rozporu s návodem k použití daného rychloměru a navrhl výslech svědků - zakročujících policistů. Následně dne 29. 9. 2015 zaslal zástupce žalobce správnímu orgánu vyjádření k věci, v němž ještě dále rozvedl námitku k tomu, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Následně byl žalobce rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 22. 9. 2015, čj. MMHK/19778/2015, uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne

27. 7. 2015 v 21:40 hod. na silnici I. třídy č. 37 u odbočky na obec Vysoká nad Labem, kdy řídil motorové vozidlo tovární zn. Audi A7, registrační značky ..., mu hlídkou Policie České republiky byla naměřena (po odečtu tolerance odchylky v měření) rychlost jízdy 122 km/h v místě, kde povolena maximální nejvyšší rychlost v obci 90 km/h, čímž překročil dovolenou rychlost o 32 km/h. Provedenou lustrací v evidenci řidičů bylo zjištěno, že se žalobce dopustil stejného přestupku opakovaně v průběhu dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, to dne 15. 8. 2014. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání (nedatováno), které ani na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 14. 12. 2015 nedoplnil a které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Ustanovení stanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod. a více nebo mimo obec o 30 km/hod. a více. Ustanovení § 18 téhož zákona ve svém odst. 3 stanoví, že řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3.500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; dále je pak uvedena nejvyšší povolená rychlost na dálnici a silnici pro motorová vozidla. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se ve smyslu téhož § 125c odst. 4 písm. e) uloží pokuta od 2.500,- Kč do 5.000,- Kč a dle jeho odst. 5 zákaz činnosti až do šesti měsíců.

Dle ustanovení § 12 přestupkového zákona se při určení druhu sankce a její výměry přihlídnou k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

Krajský soud předně konstatuje, že ačkoli žalobce může ve správním soudnictví uplatnit v žalobě i ty důvody, které neuplatnil ve správním řízení, ač tak učinit mohl, nejsou správní soudy třetí instancí ve správním řízení. V tomto směru lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS (všechny zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž tento soud uvedl, že „*právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení*“, a na rozhodnutí ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS, v němž uvedl, že „*[s]oudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako ‚odvolací řízení‘ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou*“. Správní soudnictví tedy neslouží k tomu, aby suplovalo řízení před správním orgánem. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Z výše uvedeného popisu průběhu řízení před správními orgány je přitom zřejmé, že během správního řízení před orgánem I. stupně žalobce vznesl námitku pouze proti samotnému změření

rychlosti, konkrétně že nebyl dodržen návod k použití daného rychloměru. Na tuto námitku správní orgán I stupně reagoval ve svém rozhodnutí. Odvolání proti tomuto rozhodnutí podal žalobce pouze blanketní a žádné odvolací důvody ani na výzvu nedoplnil.

V první žalobní námitce žalobce zpochybnil výsledek měření, dle jeho názoru bylo měření rychlosti provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť ověření měřicího zařízení proběhlo 13. 11. 2014, měření samotné proběhlo 27. 7. 2015 a je možné bezpečně předpokládat, že vozidlo bylo tzv. přezuto na letní pláště, a protože nebyla provedena nová kalibrace, není možno považovat naměřenou rychlost za správnou.

Žalobce nezpochybňuje fakt, že bylo změřeno vozidlo, které řídil, že měřící zařízení bylo ověřeno a že neuplynula vyznačená doba platnosti ověření v době provedení měření rychlosti jeho vozidla, sporuje však použitelnost výsledku měření jako důkazního prostředku s poukazem na možnou změnu pneumatik služebního vozidla, v němž byl rychloměr instalován.

K otázce případného „rozkalibrování“ v důsledku výměny pneumatik se již vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, čj. 1 As 101/2016-77, kdy stěžovatel namítal možné „rozkalibrování“ měřidla rovněž v důsledku výměny pneumatik, a vyslovil tento právní názor: *„K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, čj. 7 As 39/2007-66, ze dne 21. 9. 2015, čj. 1 As 79/2015-56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2 006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování.“*

Obdobný závěr ohledně kalibrace ve vztahu k výměně pneumatik byl vysloven v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35: *„stěžovatel upozorňuje na nutnost shodných provozních podmínek (stejně pneumatiky) v době kalibrace měřicího zařízení a v době samotného měření. Ani tyto námitky nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Městský soud správně dovodil, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována.“* Obdobný závěr je pak vyjádřen i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-71.

Krajský soud ve shodě s uvedenou judikaturou zastává názor, že v důsledku případné změny pneumatik služebního vozidla, v němž byl rychloměr zabudován, nemohlo dojít k nepoužitelnému výsledku měření, neboť právě pro případy, kdy by

mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení $\pm 3\%$, která je na výsledek měření aplikována. Navíc nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že překročení povolené rychlosti 90 km/hod. bylo významné, konkrétně o 36 km/hod. při změřené rychlosti 126 km/hod., a i po započtení odchylky měření překročil žalobce nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku o 32 km/hod. Lze tedy vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku (překročení rychlosti o více než 30 km/h mimo obec).

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem má krajský soud za to, že výhrada žalobce k použitelnosti provedeného měření vycházející z výměny pneumatik na měřicím vozidle, je nedůvodná. Pořízený výsledek měření považuje krajský soud za důkaz dostatečně prokazující rychlost změřeného vozidla žalobce v místě spáchání přestupku. Ve vztahu ke zjištění hodnoty dosažené rychlosti vozidla tak lze uzavřít, že pokud správní orgány v dané věci vycházely z výstupu měřicího zařízení, pak takto zjištěný skutkový stav věci je v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Byť tedy správní orgány odůvodňovaly neprovedení žalobcem navržených důkazů o této otázce tím, že obsluha přístroje byla řádně proškolená (což bylo i doloženo), že proškolení policisté provádějí pravidelné prohlídky a že není důvod pochybovat o tom, že přístroj použili v souladu s podmínkami návodu k obsluze, další dokazování v tomto směru nebylo i dle krajského soudu potřebné provádět.

V další námitce žalobce brojil proti závěru, že se v jeho případě jednalo o recidivní jednání, a tvrdil, že dne 15. 8. 2014 nespáchal přestupek právní kvalifikace dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, ale toliko dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, neboť mu tehdy byla naměřena rychlost ve výši 161 km/h (v úseku s povolenou rychlostí 130 km/h.), což byla tzv. „hrubá“ změřená rychlost před odečtením příslušné tolerance, proto po jejím odpočtu nespáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 (ale pouze dle bodu 4) zákona o silničním provozu.

Krajský soud si k záznamu přestupku žalobce spáchaného dne 15. 8. 2014 vyžádal podklady od Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru služby dopravní policie – dálničního oddělení Pravy, a od odboru dopravně správních činností magistrátu hlavního města Prahy. Z ověřené kopie pokutového bloku č. bloku D 0936052 vystaveného dne 15. 8. 2014 vyplývá, že žalobce spáchal tam specifikovaný přestupek spočívající v překročení dovolení rychlosti na dálnici, přičemž je na bloku zaznamenána rychlost ve formátu „130/167/161 km/h“. K tomuto dokladu Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje současně sdělilo, že jmenovaný (pozn. soudu: tj. žalobce) do současné doby neprojevil nesouhlas s uloženou pokutou v blokovém řízení. V oznámení o uložení pokuty ze dne 18. 8. 2014, jehož kopii k žádosti krajského soudu zaslal magistrát hlavního města Prahy, je v popisu skutku výslovně uvedeno: „dovolená rychlost: 130 km/h, naměřená rychlost: 167 km/h, rychlost po odečtu: 161 km/h“.

Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že se ukázalo zcela nepravdivým tvrzení žalobce, že by v jeho evidenční kartě řidiče byla uvedena nesprávná hodnota změřené rychlosti při přestupku spáchaném dne 15. 8. 2014. Správní orgány tak správně vycházely z toho, že se žalobce dopustil stejného přestupku opakovaně v průběhu dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců (§ 125c odst. 5 zákona o silničním provozu), neboť v obou případech (tj. jak dne 15. 8. 2014, tak 27. 7. 2015)

spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu.

Neobstojí ani námitka, že správní orgán žalobci „v rámci sdělení obvinění nesdělil“, na základě jakého přestupku je dovozována jeho recidiva, čímž jej měl zkrátit na jeho právu na obhajobu. V oznámení (a předvolání) ze dne 20. 8. 2015 (žalobci doručeném dne 26. 8. 2015) bylo v popisu přestupku výslovně uvedeno, že „provedenou lustrací v evidenci řidičů zakročující policistka PČR zjistila, že se řidič dopustil stejného přestupku opakovaně v průběhu dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dne 15. 8. 2014“. Rovněž při ústním jednání dne 22. 9. 2015, kterého se zúčastnil zástupce žalobce, byla sdělena stejná informace. Žalobce tedy již od samého počátku správního řízení měl informaci o tom, na základě kterého přestupku je dovozována jeho recidivní jednání.

Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí orgánu I. stupně pro jeho nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti, když z výroku není zřejmé, jakou formu zavinění vzal správní orgán za zjištěnou.

Je pravdou, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že se žalobce dopustil přestupku „úmyslně / z nedbalosti“, přičemž ani v odůvodnění tohoto rozhodnutí bližší informaci o formě zavinění neuvedl. Tuto vadu řízení částečně napravil žalovaný, který v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se v daném případě jednalo o úmysl nepřímý, neboť žalobce „věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem (zde překročení maximální povolené rychlosti vozidla), a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn“.

Při posouzení uvedeného pochybení krajský soud vycházel z úpravy ustanovení § 77 zákona o přestupcích účinné v rozhodné době, tj. do 30. 9. 2015, která požadavek na uvedení formy zavinění jako obligatorní náležitosti výroku rozhodnutí ještě nestanovila. Přitom dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích platila zásada, že ke vzniku odpovědnosti za přestupek postačuje nedbalost, kdežto úmyslné zavinění je třeba pouze tam, kde to je výslovně stanoveno. V daném případě je pak nepochybné, že pro spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu stačí zavinění z nedbalosti, neboť toto ustanovení nestanoví výslovně opak. Vzhledem k tomu, že tedy nebylo nutné žalobci prokazovat formu zavinění, není na místě namítat rozpor s ustanovením § 3 správního řádu, který zakotvuje zásadu materiální pravdy, kdy „nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“. Tato zásada je ve správním řádu korigována požadavkem procesní efektivity a ekonomie správního řízení, správní orgán by měl ve správním řízení postupovat k rozhodnutí nejsnazším způsobem, přitom však spolehlivě postačujícím ke zjištění objektivního stavu věci, která je předmětem takového řízení.

Jestliže tedy správní orgán I. stupně formu zavinění ve výroku rozhodnutí uvedl nejednoznačně (když uvedl dvě formy), formuloval ji ve výroku sice nesprávně, ale v podstatě zcela nadbytečně, neboť ji nemusel ve výroku uvádět vůbec. Zavinění v konkrétní formě úmyslu nepřímého pak dovodil a uvedl jednoznačně žalovaný v rozhodnutí o odvolání. Krajský soud má proto zato, že uvedené pochybení ve

formulaci výroku za popsané situace v daném případě ve svém důsledku nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným nebo nezákonným, jak namítal žalobce.

Námítku neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí a jeho nezákonnost pro rozpor s § 77 zákona o přestupcích považuje krajský soud rovněž za nedůvodnou. Žalobce k povaze bodového záznamu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69. Ten navazuje na usnesení stejného soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, ve kterém se rozšířený senát vyjádřil k povaze záznamu bodů jako „trestu“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z uvedené judikatury však nelze dle názoru krajského soudu dovodit, že by rozšiřovala taxativní výčet sankcí, který je uveden v § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. Sankční povaha bodového záznamu v kontextu žalobcem uváděných judikátů neznamena, že by bodový záznam byl sankcí jako takovou uváděnou obligatorně ve výroku rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích. O počtu přičítaných bodů navíc správní orgán nerozhoduje. Počet přičtených bodů je důsledkem pravomocného rozhodnutí o přestupku a vyplývá ze zákonodárcem přijaté tabulky, která jednotlivým jednáním přiřazuje určitou bodovou hodnotu. Tento postup je postupem autonomním ve vztahu k řízení o přestupku, resp. je postupem následným.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že byl žalobci zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uložen v rozporu se zákonem, když dle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích může být pachatel přestupku pouze ta činnost, kterou se dopustil přestupku. Žalobce se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v souvislosti s řízením motorového vozidla, k jehož řízení je nezbytné příslušné oprávnění. Činnost spočívající v řízení motorových vozidel je tedy právě tou činností, v souvislosti s níž se žalobce dopustil přestupku. Spáchání tohoto přestupku není vázáno na konkrétní skupinu řidičského oprávnění, proto je uložená sankce zcela v souladu s ustanovením § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť není-li přestupek vázán na určitou skupinu vozidel, nelze ani trest zákazu činnosti omezovat na konkrétní skupinu řidičského oprávnění.

Žalobce dále označil za jednu z nejzávažnějších vad odůvodnění sankce rozpornost výroku a odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně.

Je pravdou, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uložil žalobci pokutu ve výši 3.000,- Kč a zákaz činnosti na dobu 2 měsíců, přesto pak v odůvodnění uvedl informaci odlišnou a nesprávnou, konkrétně, že uložil pokutu ve výši 5.000,- Kč a že lze za daný přestupek uložit zákaz řízení motorových vozidel od 6 měsíců do 12 měsíců. Takto samostatně by prvostupňové rozhodnutí bezpochyby neobstálo. Je však nutno připomenout, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tvoří rozhodnutí orgánu I. a II. stupně jeden celek a z tohoto pohledu je nutno případné vady a nedostatky prvostupňového rozhodnutí posuzovat. Vada řízení vedeného v prvním stupni, včetně nedostatků i v odůvodnění rozhodnutí, může být v odvolacím řízení zhojena. Odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní (nebo část změní) svým odůvodněním (§ 90 odst. 1 písm. c/ správního řádu). Takto odvolací správní orgán postupuje právě i za situace, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s

právními předpisy, odůvodnění nicméně vykazuje určité nedostatky. Že lze dílčí korekce rozhodnutí provést v odvolacím řízení konstatoval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012-48, v němž uvedl, že „nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné.

Jestliže se tedy správní orgán I. stupně dopustil shora uvedeného pochybení v odůvodnění svého rozhodnutí (významné je, že ve výroku uvedl sankce správně), tuto vadu odstranil žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, kde na straně páté uvedl informaci o zákonném rozpětí sankcí a žalobci uložené pokutě ve výši 3.000,- Kč a zákazu činnosti na dobu 2 měsíců správně, čímž uvedený rozpor odstranil. Je proto nyní již zcela jednoznačné, že žalobci byla za spáchaný přestupek uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč (při zákonném rozpětí 2.500,- Kč až 5.000,- Kč) a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců (při zákonném rozpětí od jednoho do šesti měsíců).

Krajský soud neshledal ani namítané porušení zásady zákazu dvojího přičítání, ke kterému mělo dojít tím, že v neprospěch žalobce byla hodnocena skutečnost, že se přestupku shodné právní kvalifikace dopustil necelý rok předtím, což je však zohledněno již výjimečným uložením zákazu činnosti za tento přestupek.

Zásada zákazu dvojího přičítání znamená, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, tedy nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Správním orgánům však nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlížely při hodnocení jeho osoby a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o jeho sklony porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 3. května 2013, čj. 60 A 1/2013-49, publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS). Správní orgán tak při posouzení osoby žalobce jako pachatele může z dříve spáchaných přestupků dovodit, že opakovaně překračuje nejvyšší dovolenou rychlost jízdy a takovou skutečnost při výměře sankce zohlednit. Tak také v daném případě postupoval, když i výslovně uvedl, že přihlídnutí k předchozím přestupkům žalobce je přihlížením k jeho osobě (viz strana 5 rozhodnutí žalovaného), což je podloženo výpisem z evidenční karty žalobce založené ve správním spise.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že samotná výměra sankce je nepřezkoumatelná, dle žalobce správní orgán neuvážil všechna kritéria dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a z jeho úvah nelze zjistit, proč považoval právě takto vyměřenou sankci za adekvátní.

Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je tak povinen zabývat se při ukládání sankcí všemi hledisky, které zákon předpokládá, odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Správní orgán I. stupně se odůvodněním uložených sankcí zabýval (byť velmi stručně a bylo by žádoucí věnovat se tomu podrobněji) na straně 5 rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že při spáchání přestupku nedošlo k ohrožení jiných účastníků silničního provozu, že však (jak je zřejmé z výpisu z evidenční karty řidiče) žalobce nemá dostatečnou řidičskou kázeň. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí uvedl i to, že žalobce spáchal přestupek aktivním jednáním, že se jednalo o nepřímý úmysl a že bylo přihlédnuto k předchozím přestupkům (rovněž strana 5 rozhodnutí). Je tedy zřejmé, že řidičská nekázeň žalobce byla vyhodnocena jako přitěžující okolnost. Naopak jako k polehčující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že nedošlo k ohrožení jiných osob. Pokud platná právní úprava obsahuje pro uložení sankce určité rozmezí, je správnímu orgánu při vyměřování konkrétní její výše dána možnost správního uvážení. Při tomto uvážení nesmí samozřejmě postupovat svévolně, ale musí respektovat základní principy, které ve správním právu platí. V projednávané věci dle názoru krajského soudu rozhodovací prostor a pravidla pro ně zákonem vymezená respektovaly a sankce, které byly uloženy mírně nad spodní hranicí zákonného rozpětí (jak pokuta, tak zákaz řízení), v nepřiměřené výši nestanovily. V daném případě nelze navíc přehlédnout to, že takto stanovené sankce by nijak nevybočovaly ani z mezí pro výši sankce za nedbalostní delikt.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která měla spočívat v nedostatečnosti jeho úvahy o naplnění materiální stránky přestupku, kdy měl zastat formalistický pohled na věc, a to v rozporu s právním státem, jak jej chápe judikatura vrcholného orgánu správního soudnictví.

Pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění jak formálního, tak i materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích slovy „porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“. Lze konstatovat, že obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45). Již samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný.

V přezkoumávané věci se správní orgán I. stupně skutečně nijak podrobně materiální stránkou přestupku nezabýval. Za konkrétních okolností daného případu však krajský soud neshledal, že by tento nedostatek způsobil nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí. Z odůvodnění jeho rozhodnutí (strana třetí) je zřejmé, že správní orgán z přestupkového jednání žalobce dovodil porušení, resp. ohrožení zájmu chráněného zákonem, a to porušení zájmů na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Zcela nepochybně k naplnění jak formálního, tak i materiálního stránky přestupku došlo. Tím, že zákonodárce stanovil v § 18 zákona o silničním provozu hranici nejvyšší povolené rychlosti, určil, jaké jednání porušuje či ohrožuje zájem společnosti (ochrana bezpečnosti a zdraví účastníků provozu na pozemních

komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti). Překročení nejvyšší povolené rychlosti ve výši zjištěné v tomto případě bezpochyby porušuje chráněný zájem společnosti a materiální znak přestupku tak naplňuje.

Nutno dodat, že žalobce rovněž poukazoval na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 104/2008-45, z něhož citoval: „*okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze ... vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je.*“ Ke správnému pochopení této žalobcem vytržené části je však nutno citovat i další část zmíněného rozsudku, v níž tento soud současně uvedl, že „*jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*“

V citovaném rozsudku tedy bylo zdůrazněno přidružení se dalších významných okolností k jinak běžně se vyskytujícím případům. Takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného. V nyní projednávaném případě však byla situace zcela odlišná. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 32 km/h, tedy nenaplnil základní skutkovou podstatu přestupku (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 4 zákona o silničním provozu), ale skutkovou podstatu kvalifikovanou (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 zákona o silničním provozu), čímž ohrozil zájem společnosti na dodržování bezpečného a plynulého provozu velmi výrazně. O tom, že minimální zákonem požadovaná, tedy nepatrná, míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb a nebylo ji proto nutno detailněji zkoumat.

Ani námitka, že žalobci nebyla na jeho žádost poskytnuta informace o oprávněné úřední osobě, nemohla být úspěšná. Žalobce podal blanketní odvolání, v němž požádal o toto sdělení. Správní orgán mu následně zaslal výzvu k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 dnů s poučením, že pokud vady nebudou odstraněny ve stanovené lhůtě, bude napadené rozhodnutí přezkoumáno odvolacím orgánem i bez doplnění postupem dle § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce tak nemohl být překvapen rozhodnutím žalovaného, nedoplnil-li odvolání, k čemuž byl řádně vyzván. Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v žalobci vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto. Tvrzení, že by případně podjatá úřední osoba mohla doplnění odvolání „zamlčet případně ztratit“, je nepodložená a neopodstatněná, v poloze pouhé spekulace. Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Žalobce se dozvěděl o tom, kdo je oprávněnou

úřední osobou, doručením rozhodnutí žalovaného. V průběhu správního řízení tedy její podjatost namítat nemohl, mohl tak však učinit ihned, jakmile se jméno oprávněné osoby dozvěděl. Pokud však nyní namítl pouze to, že neměl možnost namítat podjatost úřední osoby, to samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí o tom, zda se dopustil shora uvedeného přestupku, nemá.

K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dlužno dodat, že jeho výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, a proto nejsou na nyní projednávanou věc příléhavá.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný při jednání u soudu prohlásil, že se náhrady nákladů řízení v souvislosti s tímto řízením vzdává.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. srpen 2017

Mgr. Helena Konečná, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.